

IDENTITAT

Un relat de: [gustav](#)

La sala és plena de gent que espera. Molts maten el temps fent lliscar el dit per la pantalla del mòbil, altres mantenen converses insubstancials que, barrejades, formen una polifonia curiosa. Ell es limita a ocupar un espai concret a l'espera que aparegui el seu fill. Es mor de ganes d'arribar a casa. Ha estat una jornada dura i no se li acut res millor que l'escalf de la llar per mitigar els efectes.

A l'hora prevista apareix el primer nen. Sorprenentment —més aviat acostuma a ser dels últims— és el seu. Amb un somriure somort es dirigeix cap a ell. Però el nen, indiferent, s'esmuny cap a un altre home que està al seu costat i, amb unes petites estrebades al camal dret dels pantalons, crida la seva atenció. L'home, en veure'l, s'acotxa i li propina una forta abraçada.

Ell, envoltat d'altres nens que han sortit i busquen els seus progenitors, es mira l'escena astorat, mentre impostor i nen enfilen el carrer agafats de la mà, amb una naturalitat que l'aclapara. Però abans de poder reaccionar a la usurpació filial sent una veueta que el reclama:

—Papa, anem? —un marrec petit i rodanxó que no coneix de res se li ha aferrat a la mà i se'l mira expectant.

Hipnotitzat, l'observa atentament amb la boca oberta, però el nen, davant de la seva passivitat —Papa, què et passa? Sembles un babau— li estirà del braç arrossegant-lo fins a la porta. Finalment, resignat —No puc presentar-me amb les mans buides, què pensarà la dona?—, enfila el camí de casa amb el nen. De camí, mira de comportar-se amb naturalitat. No se'n surt i el nen se'l mira estranyat.

—Estàs bé, papa? —pregunta l'infant amb un esguard amoïnàt. Com a resposta, una mirada buida i un alçament d'espatlles interrogant. La resta del camí transcorre en silenci.

Un cop a casa es disposa a entomar l'esbranc de la dona que feineja a la cuina aliena als dos nouvinguts. De sobte —Ja sou aquí?—, s'adona de la seva presència sense mostrar ni la més mínima estranyesa pel nen. En canvi, l'ensurt és per ell en descobrir al seu davant una dona desconeguda que, amb un gest del tot quotidià, li agafa l'abric que li penja del braç al mateix temps que, en veure el seu semblant garratibat, li amolla amb tendresa:

—Fas mala cara, amor. Has tingut un mal dia a la feina?

Ell es frega els ulls compulsivament, com qui ha vist una aparició i encara que, amb un pragmatisme fugaç, reconeix que la nova versió conjugal millora amb escreix l'original no és capaç d'articular ni una sola paraula. Només aconsegueix enfilat el passadís arrossegant els peus fins al lavabo. Es tanca amb la balda. Assegut a la tassa del vàter intenta calmar-se. «Potser és una broma», es diu. Però, per més que ho intenta, no troba una explicació racional i, lluny d'assossegar-se, encara es posa més nerviós. És tan gran l'aflicció que el turmenta que, amb les llàgrimes a punt d'esclatar, surt de la cambra de bany engegant una cursa frenètica fins al carrer. La intenció és fugir, allunyar-se com més millor dels dos intrusos, a tota pressa, com si corrents pogués assolir l'univers paral·lel on la seva família autèntica l'espera. Durant l'evasió esquiva vianants, mobiliari urbà, vehicles que l'increpen a cop de botzina quan s'interposa en el seu camí. Llàstima de l'autobús que, malgrat la frenada instantània i el xerric de neumàtics, no pot evitar envestir-lo i projectar el seu cos contra un aparador de l'altra banda del carrer. I és allà mateix, estirat a terra amb el cos desmanegat, mentre els primers curiosos arriben brandant els seus telèfons per immortalitzar el moment, que descobreix reflectida en el vidre una fesomia completament desconeguda.